

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj 03 0 K 024656 25 Kž 8
Sarajevo, 08.10.2025. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija mr Božidarke Dugonjić kao predsjednice vijeća, Jasmine Begić i Žane Knežević kao članova vijeća, uz sudjelovanje Živane Roić kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog S.I., zbog krivičnog djela Ubistvo iz člana 166. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, u sticaju sa krivičnim djelima Neovlašteno nabavljanje, držanje i prodaja oružja i bitnih dijelova za oružje iz člana 72. Zakona o oružju i municiji Tuzlanskog kantona i Neovlašteno nabavljanje, držanje i prodaja municije iz člana 73. stav 3. istog zakona, a sve u vezi sa članom 54. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, odlučujući o žalbi branitelja optuženog, izjavljenoj protiv presude Kantonalnog suda u Tuzli broj 03 0 K 024656 24 K od 30.04.2025. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 08.10.2025. godine, u prisutnosti federalnog tužitelja Dragana Sljepčevića, optuženog S.I. i njegove braniteljice, advokata Marković Marijane iz Tuzle, donio je sljedeću

P R E S U D U

Žalba branitelja optuženog S.I. odbija se kao neosnovana, a povodom te žalbe, po službenoj dužnosti, preinačava se presuda Kantonalnog suda u Tuzli broj 03 0 K 024656 24 K od 30.04.2025. godine u odluci o uračunavanju pritvora, tako da se optuženom S.I., na temelju člana 57. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine u izrečenu jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 19 (devetnaest) godina i 6 (šest) mjeseci, ima uračunati vrijeme provedeno u pritvoru počev od 15.04.2024. godine, pa do upućivanja na izdržavanje kazne.

U ostalom dijelu prvostepena presuda ostaje neizmijenjena.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Kantonalnog suda u Tuzli broj 03 0 K 024656 24 K od 30.04.2025. godine, optuženi S.I. (u daljem tekstu: optuženi) oglašen je krivim zbog krivičnog djela Ubistvo iz člana 166. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: KZ FBiH), u sticaju sa krivičnim djelima Neovlašteno nabavljanje, držanje i prodaja oružja i bitnih dijelova za oružje iz člana 72. Zakona o oružju i municiji Tuzlanskog kantona (u daljem tekstu: Zakon o oružju i municiji TK) i Neovlašteno nabavljanje, držanje i prodaja municije iz člana 73. stav 3. istog zakona, a sve u vezi sa članom 54. KZ FBiH, za koja mu je sud primjenom odredbi člana 49. stav 1. i 2. i 43. stav 1. i 2. KZ FBiH, najprije utvrdio pojedinačne kazne zatvora i to:

za krivično djelo Ubistvo iz člana 166. stav 1. KZ FBiH kaznu zatvora u trajanju od 19 (devetnaest) godina, za krivično djelo Neovlašteno nabavljanje, držanje i prodaja oružja i bitnih dijelova za oružje iz člana 72. Zakona o oružju i municiji TK kaznu zatvora u trajanju od 6 (šest) mjeseci i za krivično djelo Neovlašteno nabavljanje, držanje i prodaja municije iz člana 73. stav 3. Zakona o oružju i municiji TK kaznu zatvora u trajanju od 2 (dva) mjeseca, te ga primjenom odredaba o sticaju iz člana 54. stav 2. tačka b) KZ FBiH, osudio na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 19 (devetnaest) godina i 6 (šest) mjeseci. U izrečenu jedinstvenu kaznu zatvora, optuženom je primjenom odredbe člana 57. uračunato vrijeme provedeno u pritvoru od 15.04.2024. godine, od 23,10 sati.

Istom presudom, na osnovu člana 78. stav 1. KZ FBiH, te članova 72. stav 2. i 73. stav 4. Zakona o oružju i municiji Tuzlanskog kantona, optuženom je izrečena sigurnosna mjera oduzimanja predmeta i to čahura metka kalibra 9x19 mm označena pozicijom 2, zatim 21 (dvadeset jedan) komad bojeve municije kalibra 380 AUTO (9x17 mm) i 26 (dvadeset šest) komada bojeve municije kalibra 9x19 mm koji se nalaze u crnoj platnenoj torbici marke „Adidas“.

Na osnovu člana 202. stav 4. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: ZKP FBiH), optuženi je oslobođen od obaveze plaćanja troškova krivičnog postupka, a na osnovu člana 212. stav 3. istog zakona, oštećena Halida Muharemović je upućena da svoj imovinskopравни zahtjev ostvaruje u parničnom postupku.

Protiv te presude žalbu je izjavio branitelj optuženog, advokat Stjepan Ćaćić iz Tuzle (u daljem tekstu: branitelj), zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede krivičnog zakona i zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji, s prijedlogom da se uvažavanjem žalbe pobijana presuda ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje ili da se ona preinači u dijelu odluke o krivičnopravnoj sankciji, te optuženom utvrde blaže pojedinačne kazne zatvora i izrekne mu se jedinstvena kazna zatvora u kraćem trajanju od izrečene.

Federalni tužitelj je podneskom broj T03 0 KTŽ 0117676 25 od 15.07.2025. godine predložio da se žalba branitelja optuženog odbije kao neosnovana, kod kojeg prijedloga je ostao i na sjednici vijeća ovog suda održanoj u smislu člana 319. stav 1. ZKP FBiH.

Na istoj sjednici, braniteljica optuženog advokat Marijana Marković, postavljena optuženom od strane prvostepenog suda nakon razrješenja ranije postavljenog branitelja, advokata Stjepana Ćaćića, ostala je kod svih osnova, razloga i prijedloga iz žalbe podnesene od strane ranijeg branitelja optuženog, advokata Stjepana Ćaćića. Optuženi se izjasnio da prihvata žalbu svog ranijeg branitelja, te izjašnjenje braniteljice na sjednici vijeća.

Ovaj sud je ispitao pobijanu presudu u granicama žalbenih navoda i po službenoj dužnosti u smislu člana 321. ZKP FBiH, pa je odlučio kao u izreci iz sljedećih razloga:

Nisu osnovani žalbeni navodi branitelja da je povrijeđeno pravo na odbranu optuženom time što je sud, nakon što su nalaz i mišljenje iznijeli vještak kriminalističke struke, podoblast balistika Almir Ramić i vještak sudske medicine dr. Zdenko Cihlarž, u kojem nalazu i mišljenju je vještak dr. Zdenko Cihlarž odstupio od svog ranijeg nalaza i mišljenja od 28.06.2024. godine, odbio prijedlog odbrane da se odredi novo vještačenje na iste okolnosti po timu vještaka kriminalističkog centra Banja Luka i to dr. Željku Karanu, vještaku medicinske struke i Mladenu Novakoviću, vještaku balistike.

Naime, iz stanja spisa i obrazloženja pobijane presude proizilazi da je sud navedeni prijedlog odbrane za provođenje timskog vještačenja odbio kao nepotreban u smislu odredbe člana 278. stav 2. ZKP FBiH, dajući za tu svoju odluku određene razloge. Naime, radi se o prijedlogu odbrane istaknutom na glavnom pretresu, nakon što su svoje nalaze i mišljenja pred sudom iznijeli kako vještaci optužbe, tako i vještaci koje je predložila odbrana (među kojima i vještak balističar Mladen Novaković) i nakon što je, kao dokaz suda, provedeno timsko (kombinovano) vještačenje po vještacima Almiru Ramiću i dr. Zdenku Cihlaržu koji su potom ispitani na glavnom pretresu. S tim u vezi, ovaj sud podsjeća da sud koji vodi postupak, u skladu sa odredbom člana 278. stav 2. ZKP FBiH, cijeni da li je izvođenje predloženih dokaza potrebno ili ne, ali je za takvu odluku dužan navesti konkretne razloge, a upravo tako je i postupio prvostepeni sud, jer je u pobijanoj presudi naveo sasvim jasne razloge zbog kojih je odbio ovaj prijedlog odbrane, pri čemu se izjasnio da je za odstupanje od svog ranije datog nalaza i mišljenja, vještak sudske medicine dr. Zdenko Cihlarž dao sasvim konkretne i prihvatljive razloge zbog čega kod suda ne postoje nikakve nedoumice. S tim u vezi, sud je cijenio da su vještaci Almir Ramić i dr. Zdenko Cihlarž analizom fotodokumentacije sačinjene prilikom vršenja obdukcije tijela oštećenog, utvrdili da je u zapisniku o obdukciji izvršenoj od strane dr. Emira Alića, pogrešno opisano mjesto ulazne, odnosno izlazne rane nastale od metka na glavi oštećenog, tako što je ulazna rana označena kao izlazna i obrnuto, što su vještaci utvrdili iz fotografija broj 7, 8, 12 i 13 sačinjenim prilikom obdukcije (koje fotografije su sastavni dio njihovog nalaza i mišljenja), zaključujući da je ulazna rana na stražnjem dijelu glave, a izlazna na čelu glave oštećenog, suprotno navodima iz zapisnika o obdukciji (na temelju kojeg je vještak dr. Zdenko Cihlarž sačinio raniji nalaz i mišljenje), što su detaljno i obrazložili. Kako je dakle, sud dao sasvim određene i jasne razloge zbog kojih je odbio prijedlog odbrane za provođenje navedenog timskog vještačenja, pri tome nalazeći neosnovanim primjedbe odbrane na timski nalaz i mišljenje vještaka Almira Ramića i dr. Zdenka Cihlarža, a tim razlozima se žalba branitelja i ne bavi, onda odbijanjem navedenog prijedloga odbrane nije povrijeđeno pravo na odbranu optuženog, niti je učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka d) ZKP FBiH, na koju branitelj u žalbi ukazuje.

Zakonitost pobijane presude nije dovedena u pitanje ni žalbenim navodima branitelja da prvostepeni sud nije dao razloge za tvrdnju odbrane isticanu tokom postupka, da se u radnjama optuženog jedino stiču elementi krivičnog djela Prouzrokovanje smrti iz nehata iz člana 168. KZ FBiH. Prije svega, branitelj takvu žalbenu tvrdnju uopće ne obrazlaže, niti navodi kada je to isticao tokom prvostepenog postupka, ni na kojim argumentima zasniva svoj stav da se radi o tom krivičnom djelu, a s druge strane, sud je u pobijanoj presudi dao sasvim jasne razloge za zaključak da se u radnjama optuženog opisanim pod tačkom 1. izreke pobijane presude stiču svi bitni elementi krivičnog djela Ubistvo iz člana 166. stav 1. KZ FBiH, ocijenivši neprihvatljivom tezu odbrane o slučajnom opaljenju metka udarcem optuženog pištoljem u glavu oštećenog. Stoga nije učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH, na koju branitelj žalbom ukazuje.

Također, zakonitost pobijane presude nije dovedena u pitanje ni žalbenim navodima branitelja da je izreka pobijane presude u dijelu u kojem je optuženi oglašen krivim za krivična djela Neovlašteno nabavljanje, držanje i prodaja oružja i bitnih dijelova za oružje iz člana 72. Zakona o oružju i municiji TK i Neovlašteno nabavljanje, držanje i prodaja municije iz člana 73. stav 3. Zakona o oružju i municiji TK (tačka 2.) nerazumljiva, iz razloga što nije naveden broj službenih novina Tuzlanskog kantona u kojima je Zakon o oružju i municiji TK objavljen. Ovo iz razloga, jer iz odredbe člana 300. stav 1. ZKP FBiH ne proizilazi da je to bitni element izreke osuđujuće presude, niti branitelj u žalbi argumentira zašto ta okolnost čini izreku

pobijane presude nerazumljivom u tom dijelu, pa se taj žalbeni navod usljed paušalnosti nije mogao ni ispitati.

Nisu osnovani ni žalbeni prigovori branitelja da u pobijanoj presudi nisu dati razlozi o tome da li je optuženi krivično djelo ubistva za koje je oglašen krivim učinio sa direktnim ili sa eventualnim umišljajem, odnosno da li je htio nastupanje zabranjene posljedice ili je na nju pristao. Ovo stoga, jer je sud na strani 23. pasus drugi obrazloženja pobijane presude naveo sasvim određene i jasne razloge zbog kojih zaključuje da je optuženi bio svjestan da pucanjem iz pištolja i to iz apsolutne blizine oštećenom u predjelu glave gdje su smješteni vitalni ljudski organi, istog može usmrtiti i da je to i htio, odnosno da je predmetno krivično djelo učinio sa direktnim umišljajem. Iz tog razloga, nije učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH, na koju branitelj neosnovano u žalbi ukazuje.

Osporavajući pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja u pobijanoj presudi, branitelj u žalbi najprije iznosi sadržinu svih provedenih dokaza i to uglavnom na identičan način kako su oni obrazloženi u pobijanoj presudi (strane 5. do 23. obrazloženja žalbe), a potom iznosi vlastite zaključke, suprotne od onih do kojih je došao prvostepeni sud.

S tim u vezi, pravilnost pobijane presude nije dovedena u pitanje žalbenim navodima branitelja da optuženi nije došao na lice mjesta sa namjerom da usmrti oštećenog, nego da kupi od njega opojnu drogu, da ga je oštećeni verbalno, a potom i fizički napao psujući mu majku koja je umrla i za koju je bio emotivno vezan, a da toga nije bilo, ne bi ni "upotrijebio" pištolj, koji je nosio radi svoje sigurnosti, te da je pištolj slučajno opalio prilikom petog udarca u glavu oštećenog, jer je metak bio u cijevi.

Najprije valja istaći da za postojanje krivičnog djela ubistva za koje je optuženi oglašen krivim, nije od odlučnog značaja da li je optuženi prije dolaska pred kuću oštećenog imao namjeru da ovog usmrti, nego su relevantne njegove radnje i postupci koje je preduzimao tokom inkriminisanog događaja i koje su rezultirale usmrćenjem oštećenog. Upravo je na osnovu preduzetih radnji i postupaka prvostepeni sud utvrdio da je na strani optuženog postojala svijest i volja da usmrti oštećenog. S tim u vezi, ni odbrana ne spori utvrđenje prvostepenog suda da je optuženi na lice mjesta došao sa pištoljem u kojem su se nalazila tri metka, od kojih je jedan metak bio u cijevi pištolja, niti spori da je optuženi pozvao oštećenog da izađe vani, kao ni to da je optuženi snažnim udarcima tim pištoljem po glavi oštećenog, najprije ovom nanio četiri razderano nagnječne rane u lobanjskom dijelu glave. Međutim, žalbena teza odbrane da je prilikom petog jačeg udarca pištoljem u glavu oštećenog, došlo do slučajnog opaljenja i usmrćenja oštećenog, suprotna je izvedenim dokazima i kao takva neprihvatljiva, jer je sud svestranom i savjesnom ocjenom provedenih dokaza, cijeneći ih kako pojedinačno, tako i u međusobnoj vezi u smislu člana 296. stav 2. ZKP FBiH, i po ocjeni ovog suda pravilno zaključio da je optuženi bio svjestan da se u cijevi pištolja nalazi metak i da će pucanjem u glavu oštećenom iz neposredne blizine istog usmrtiti i da je to i htio. Ovo iz razloga, jer je iz provedenih dokaza utvrđeno da je optuženi, nakon što je oštećenom udarcima pištoljem u lobanjski dio glave nanio četiri razderano nagnječne rane, potom iz apsolutne blizine, povlačenjem oroza, iz pištolja ispalio jedan metak oštećenom u tjemeni dio glave, uslijed čega je ovaj zadobio strelnu povredu tipa prostrela sa ulaznim otvorom u koži lijeve strane gornje - vanjskog lijevog tjemenog predjela sa izlaznim otvorom u koži desnog dosredišnjeg dijela čela, od koje su nastupila oštećenja za po život važnih centara u mozgu nastalih u sklopu prostrela lobanjskog dijela glave i uslijed čega je nastupila smrt oštećenog M.A.

U tim okolnostima, na pravilnost pobijane presude je bez utjecaja proizvoljna žalbena tvrdnja branitelja da je oštećeni optuženom psovao mrtvu majku, da ga je fizički napao, pa da je on stoga „upotrijebio pištolj“, jer nasuprot tome, pravilno je prvostepeni sud imao u vidu da i sam optuženi u svom iskazu na glavnom pretresu potvrđuje da je pred kuću oštećenog došao sa pištoljem u kojem se nalazio metak u cijevi, da je pozvao oštećenog da izađe, dok iz iskaza svjedoka M.H., majke oštećenog, koja se u kritično vrijeme nalazila u unutrašnjosti porodične kuće, proizilazi da je čula kako oštećeni govori „Nemoj me ubiti, imam djecu“, nakon čega je čula pucanj iz pištolja, te kada je izašla ispred kuće vidjela je oštećenog kako leži, a da pored njega stoji R.A., dok dvije muške osobe preskaču ogradu dvorišta. Imajući sve to u vidu, neprihvatljiva je žalbena tvrdnja branitelja da optuženi ne bi „upotrijebio pištolj“ da ga oštećeni nije verbalno i fizički napao, jer je nelogično da optuženi dolazi oštećenom na vrata sa napunjenim pištoljem i metkom u cijevi, a da ga ovaj goloruk navodno verbalno i fizički napada. Slijedom toga, i ovaj sud nalazi pravilnim stav prvostepenog suda kojim ne prihvata navode iz iskaza optuženog da je oštećenom njegova majka poslala da doda neki predmet da optuženog udari, pa da je on onda udarao oštećenog po glavi pištoljem, jer je sud iz iskaza kako ove svjedokinje, tako i svjedoka R.A. i H.A. utvrdio da majka oštećenog nije uopće bila prisutna kada je optuženi usmrtio oštećenog.

Nadalje, da pištolj nije slučajno „opalio“ kako branitelj tvrdi u žalbi, što je bila i teza odbrane optuženog tokom prvostepenog postupka (da je udarcem ustima cijevi pištolja u glavu oštećenog došlo do samoopaljenja), nego da je optuženi svjesno i sa htijenjem da usmrti oštećenog ispalio jedan hitac iz pištolja iz apsolutne blizine u glavu oštećenog, prvostepeni sud je pravilno utvrdio kako na osnovu provedenih vještačenja po vještacima balističke struke (kako optužbe, tako i odbrane) koji su vještačili predmetni pištolj, tako i na osnovu provedenog timskog vještačenja po vještacima balističke struke Almiru Ramiću i sudsko medicinske struke dr. Zdenku Cihlaržu, jer su svi ovi vještaci saglasni da bi u tim okolnostima (samoopaljenjem prilikom udarca pištoljem) na ulaznoj rani morali ostati tragovi od udarca usta cijevi pištolja u vidu koncentričnih krugova, kojih tragova na ulaznoj rani od metka nije bilo. O tome se, nasuprot stavu iz žalbe, izjašnjavao i vještak odbrane Novaković Mladen na glavnom pretresu, koji se također izjasnio da bi u slučaju udarca ustima cijevi pištolja o glavu oštećenog, prilikom eventualnog ispaljenja hica morali ostati koncentrični krugovi i da na koži glave mora ostati takav uzorak, ali da toga nije bilo na fotografijama sa obdukcije. Osim toga, o svim tim okolnostima se prvostepeni sud očitovao u pobijanoj presudi, dajući odgovore na istaknute prigovore odbrane, ali se tim razlozima suda branitelj u žalbi ne bavi, nego iznosi tvrdnje koje nemaju uporišta u provedenim dokazima.

Ni žalbena tvrdnja branitelja da je nejasno kako je sud mogao prihvatiti timski nalaz i mišljenje vještaka Almira Ramića i dr. Zdenka Cihlarža, kada je vještak dr. Zdenko Cihlarž „sam priznao svoju grešku“ navedenu u ranijem nalazu i mišljenju od 28.06.2024. godine, ne dovodi u pitanje pravilnost pobijane presude, jer je ta „greška“ rezultat pogrešnog opisa ulazne, odnosno izlazne rane u zapisniku o obdukciji, tako što je kao ulazna rana opisana izlazna i obrnuto, koji je sačinio drugi obducent (dr. Emir Alić), a ne vještak dr. Zdenko Cihlarž, na kojem je vještak dr. Cihlarž utemeljio svoj raniji nalaz i mišljenje. Kako su kasnije, analizom fotodokumentacije sačinjene prilikom obdukcije, prilikom provođenja timskog vještačenja navedeni vještaci (suprotno navodima zapisnika sa obdukcije) sa sigurnošću utvrdili mjesto ulazne i izlazne rane i taj svoj zaključak kako u nalazu i mišljenju, tako i na glavnom pretresu detaljno obrazložili, kojim razlozima se žalba uopće ne bavi, onda i po ocjeni ovog suda, na stručnost i objektivnost tog nalaza i mišljenja nije od utjecaja to što je vještak dr. Zdenko Cihlarž „sam priznao svoju grešku“ navedenu u ranijem nalazu i mišljenju od 28.06.2024. godine. Uostalom, i vještak Ramić Almir se saglasno kao i vještak dr. Cihlarž, kako u timskom nalazu,

tako i na glavnom pretresu, detaljno izjasnio da je na fotodokumentaciji (obrnuto od navoda iz zapisnika o obdukciji) uočio mjesto ulazne, odnosno izlazne rane od metka na glavi oštećenog, tako da i po ocjeni ovog suda, okolnost da je vještak dr. Zdenko Cihlarž u svom prvom nalazu i mišljenju od 28.06.2024. godine u skladu sa navodima iz zapisnika o obdukciji, zamijenio mjesto ulazne odnosno izlazne rane, ne dovodi u pitanje timski nalaz i mišljenje ovih vještaka. Stoga, i ovaj sud nalazi da je prvostepeni sud imao osnova prihvatiti timski nalaz i mišljenje vještaka Almira Ramića i dr. Zdenka Cihlarža, koji su zaključili da oko same ulazne rane nisu uočeni karakteristični tragovi, odnosno krugovi koji bi ukazivali na udarac ustima cijevi i povratne vodilice pištolja, a koji tragovi bi morali biti pronađeni da se radilo o samoopaljenju usljed udarca cijevi pištolja od glavu oštećenog, nego da je do opaljenja došlo ispaljenjem hica iz apsolutne blizine. Uostalom, prvostepeni sud je dao sasvim jasne i određene razloge zašto ne prihvata istovjetne prigovore odbrane (strane 21. do 23. pobijane presude), ali se tim razlozima branitelj u žalbi uopće ne bavi, niti ih osporava konkretnim žalbenim prigovorima, nego iznosi proizvoljnu žalbenu tvrdnju da u svakom slučaju ne moraju ostati na glavi navedeni tragovi od udarca cijevi i povratne vodilice pištolja, što nema uporišta u provedenim dokazima (čak je takva teza suprotna iskazu vještaka odbrane Mladena Novakovića), zbog čega se suprotni paušalni žalbeni prigovori branitelja od strane ovog suda ocjenjuju neosnovanim.

Iz svih navedenih razloga, ovaj sud nalazi da pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja u pobijanoj presudi, žalbom branitelja nije dovedena u pitanje.

Osporavajući prvostepenu presudu u odluci o kazni, branitelj optuženog u žalbi smatra da je jedinstvena kazna zatvora koja je tom presudom izrečena optuženom u trajanju od 19 (devetnaest) godina i 6 (šest) mjeseci prestrogo odmjerenjena. S tim u vezi ističe, da je sud na strani optuženog od olakšavajućih okolnosti propustio cijeniti činjenicu da je oštećeni prvo započeo verbalni sukob sa optuženim i da je prvi nasrnuo na njega, čime je, kako smatra branitelj, doprinio nastanku kritičnog događaja, kao i to da je sud zanemario cijeniti kao olakšavajuću okolnost priznanje krivnje optuženog za krivična djela Neovlašteno nabavljanje, držanje i prodaja oružja i bitnih dijelova za oružje iz člana 72. Zakona o oružju i municiji TK i Neovlašteno nabavljanje, držanje i prodaja municije iz člana 73. stav 3. Zakona o oružju i municiji TK, te da je optuženi u vrijeme izvršenja krivičnog djela bio smanjeno uračunljiv. Osim toga, smatra da je sud trebao cijeniti kao olakšavajuće okolnosti izraženo kajanje optuženog pred sudom, kao i to da je nakon učinjenog krivičnog djela ubistva sam dobrovoljno predao pištolj policiji upotrijebljen prilikom izvršenja krivičnog djela. Nadalje ističe, da iako je sud pravilno na strani optuženog cijenio raniju osuđivanost optuženog kao otežavajuću okolnost, da je ipak toj okolnosti dao preveliki značaj. Smatra i da sud nije mogao kao otežavajuću okolnost optuženom cijeniti njegovu navodno iskazanu bezobzirnost, jer on nije došao sa namjerom da usmrti oštećenog, nego da od njega kupi opojnu drogu, a da mu je to bila namjera, mogao ga je usmrtiti odmah, što nije učinio, nego da je oštećenom, nakon što ga je ovaj isprovocirao, nanio povrede pištoljem i da je tako pištolj „opalio“. Osim toga prigovara, da sud nije mogao kao otežavajuću okolnost cijeniti činjenicu da je optuženi krivično djelo učinio u prisustvu drugih osoba, imajući u vidu da je oštećeni isprovocirao optuženog i da mu je ovaj uzvratilo na provokacije i fizički napad.

Ispitujući pravilnost izrečene kazne optuženom u pobijanoj presudi, a u vezi sa žalbenim navodima branitelja optuženog, ovaj sud je pošao od okolnosti koje je cijenio prvostepeni sud i naveo u obrazloženju pobijane presude. Tako je sud u odnosu na krivično djelo Ubistvo iz člana 166. stav 1. KZ FBiH od otežavajućih okolnosti na strani optuženog cijenio njegovu dosadašnju višestruku osuđivanost, obzirom da je do sada dvanaest puta pravosnažno osuđivan, a između ostalog i za krivično djelo Teška tjelesna povreda iz člana 172. stav 1. KZ FBiH, dakle

istovrsno krivično djelo i krivično djelo Nasilje u porodici iz člana 222. stav 2. u vezi sa stavom 1. KZ FBiH, koje također u sebi sadrži elemente nasilja, cijeneći da je time iskazao sklonost ka vršenju krivičnih djela, pa i nasilnih krivičnih djela, te da do sada izrečene kazne, a između ostalog i kazne zatvora koje su izricane optuženom, nisu preventivno djelovale na njega da prestane sa vršenjem krivičnih djela. Osim toga, sud je kao otežavajuću okolnost na strani optuženog cijenio i jačinu povrede i ugrožavanja zaštićenog dobra, obzirom da je oštećenog prethodno fizički napao, nanijevši mu četiri razderno nagnječne rane u predjelu glave, te okolnosti pod kojima je izvršio krivično djelo, odnosno njegovu iskazanu bezobzirnost, obzirom da je oštećenog usmrtio ispred njegove porodične kuće u kojoj se nalazila majka oštećenog i u prisustvu drugih osoba čije ga prisustvo nije spriječilo u namjeri da oštećenog usmrti, pri čemu se oglušio o molbe oštećenog da ga ne ubije jer ima djecu. Imajući u vidu navedene otežavajuće okolnosti, a u odsustvu postojanja olakšavajućih okolnosti, sud je optuženom za krivično djelo ubistva utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 19 (devetnaest) godina. U odnosu na krivična djela Neovlašteno nabavljanje držanje i prodaja oružja i bitnih dijelova za oružje iz člana 72. Zakona o oružju i municiji TK i Neovlašteno nabavljanje držanje i prodaja municije iz člana 73. stav 3. Zakona o oružju i municiji TK, sud je kao otežavajuću okolnost na stani optuženog cijenio njegovu raniju osuđivanost, dok je kao olakšavajuću okolnost cijenio njegovo priznanje izvršenja navedenih krivičnih djela i to na samom početku krivičnog postupka, pa čak i u istrazi, kada je dobrovoljno predao pištolj policijskim službenicima, pa mu je za krivično djelo Neovlašteno nabavljanje držanje i prodaja oružja i bitnih dijelova za oružje iz člana 72. Zakona o oružju i municiji TK utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 6 (šest) mjeseci, a za krivično djelo Neovlašteno nabavljanje držanje i prodaja municije iz člana 73. stav 3. Zakona o oružju i municiji TK utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 2 (dva) mjeseca. Sud je potom optuženog, primjenom odredaba o sticaju iz člana 54. stav 2. tačka b) KZ FBiH osudio na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 19 (devetnaest) godina i 6 (šest) mjeseci u koju kaznu mu je uračunato vrijeme provedeno u pritvoru od 15.04.2024. godine, smatrajući da će sa takvom kaznom biti ostvarena i generalna i specijalna prevencija.

Ovaj sud nalazi da se neosnovano žalbom branitelja osporava pravilnost izrečene jedinstvene kazne zatvora optuženom, a time i utvrđenih pojedinačnih kazni za krivična djela za koja je oglašen krivim. Ranija višestruka osuđivanost optuženog, odnosno okolnost da je optuženi do sada dvanaest puta osuđivan, između ostalog i za krivično djelo teške tjelesne povrede koje je istovrsno krivično djelo kao što je i krivično djelo ubistva, te za krivično djelo nasilja u porodici, koje u sebi sadrži elemente nasilja, nasuprot stavu iz žalbe, je pravilno došla do izražaja prilikom odmjeravanja pojedinačnih kazni optuženom, a naročito kod utvrđivanja kazne za krivično djelo ubistva. Također, okolnosti pod kojima je ovo krivično djelo učinjeno, odnosno da je optuženi oštećenog prethodno fizički napao, nanoseći mu udarcima pištoljem četiri razderano nagnječne rane u predjelu glave, a potom ga hicem iz pištolja ispaljenog iz apsolutne blizine u potiljačni dio glave, usmrtio ispred njegove porodične kuće u kojoj se nalazila majka oštećenog i u prisustvu drugih osoba (R.A.a i H.A. koji su ga upozoravali da prestane) ali da ga to nije spriječilo da usmrti oštećenog, kao ni molba oštećenog da ga ne ubije jer ima djecu, također su pravilno cijanjene kao otežavajuće okolnosti na strani optuženog. Nadalje, ovaj sud se kod ocjene žalbenih prigovora iz osnova pogrešno, odnosno nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja očitovao zašto smatra neosnovanim žalbene navode branitelja da optuženi nije došao sa namjerom da usmrti oštećenog, nego da od njega kupi opojnu drogu i da je, nakon što ga što ga je oštećeni isprovocirao, nanio mu povrede pištoljem i da je tako pištolj „opalio“, pa su bez osnova žalbeni prigovori branitelja da prethodno navedene okolnosti učinjenja krivičnog djela ubistva sud nije mogao cijeniti kao otežavajuće okolnosti. Što se tiče žalbene tvrdnje branitelja da je sud propustio cijeniti kao olakšavajuću okolnost izraženo kajanje pred sudom od strane optuženog, ovaj sud ukazuje da samo verbalno izraženo kajanje,

bez stvarne manifestacije nema poseban značaj, niti ima utjecaja na odmjeravanje kazne. Osim toga, prvostepeni sud nije ni utvrdio da je optuženi prilikom izvršenja krivičnog djela ubistva postupao u stanju smanjene računljivosti, pa je neprihvatljiv žalbeni prigovor branitelja da je tu okolnost sud propustio cijeniti kao olakšavajuću okolnost. I na kraju, neosnovano se žalbom branitelja prigovara da sud nije cijenio olakšavajućim okolnostima činjenicu da je optuženi sam predao pištolj policiji, kao i njegovo priznanje krivnje za krivična djela Neovlašteno nabavljanje, držanje i prodaja oružja i bitnih dijelova za oružje iz člana 72. Zakona o oružju i municiji TK i Neovlašteno nabavljanje, držanje i prodaja municije iz člana 73. stav 3. Zakona o oružju i municiji TK, jer je sud te okolnosti cijenio kao olakšavajuće okolnosti prilikom odmjeravanja kazni za navedena krivična djela.

Stoga, imajući u vidu olakšavajuće i otežavajuće okolnosti koje je utvrdio prvostepeni sud, ovaj sud nalazi da se neosnovano žalbom branitelja osporava pravilnost izrečene kazne optuženom, jer je sud svim okolnostima na koje se pozvao u pobijanoj presudi dao odgovarajući značaj. Slijedom toga, ovaj sud nalazi da su utvrđene kazne zatvora optuženom za krivično djelo Ubistvo iz člana 166. stav 1. KZ FBiH u trajanju od 19 (devetnaest) godina, za krivično djelo Neovlašteno nabavljanje, držanje i prodaja oružja i bitnih dijelova za oružje iz člana 72. Zakona o oružju i municiji TK u trajanju od 6 (šest) mjeseci i za krivično djelo Neovlašteno nabavljanje, držanje i prodaja municije iz člana 73. stav 3. Zakona o oružju i municiji TK u trajanju od 2 (dva) mjeseca, pravilno odmjerene, kao i jedinstvena kazna zatvora optuženom u trajanju od 19 (devetnaest) godina i 6 (šest) mjeseci, te da je takva jedinstvena kazna zatvora srazmjerna težini učinjenih krivičnih djela i stepenu krivnje optuženog i da je neophodna za ostvarenje svrhe kažnjavanja u smislu člana 42. KZ FBiH.

Međutim, ovaj sud nalazi da je odlukom u uračunavanju pritvora u izrečenu jedinstvenu kaznu zatvora u prvostepenoj presudi, povrijeđen krivični zakon na štetu optuženog u smislu člana 313. tačka f) ZKP FBiH, na koju povredu ovaj sud pazi po službenoj dužnosti. Odlukom prvostepenog suda da se optuženom na temelju člana 57. KZ FBiH u izrečenu jedinstvenu kaznu zatvora ima uračunati vrijeme provedeno u pritvoru od 15.04.2024. godine, od 23,10 sati, postupljeno je suprotno odredbi člana 57. stav 1. KZ FBiH kojom je propisano da se vrijeme provedeno u pritvoru i svako lišenje slobode u vezi sa krivičnim djelom, uračunavaju u izrečenu kaznu zatvora. Kako u smislu člana 152. stav 6. ZKP FBiH pritvor nakon izricanja presude može trajati najduže do upućivanja na izdržavanje kazne, to je pogriješio prvostepeni sud kada nije određeno naveo do kojeg vremena optuženom može trajati pritvor, koji se ima uračunati u izrečenu kaznu zatvora. Iz navedenih razloga je ovaj sud, žalbu branitelja optuženog odbio kao neosnovanu, a povodom te žalbe, po službenoj dužnosti na temelju člana 329. stav 1. ZKP FBiH, preinačio prvostepenu presudu u odluci o uračunavanju pritvora, na način što je optuženom na temelju člana 57. stav 1. KZ FBiH, u izrečenu jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 19 (devetnaest) godina i 6 (šest) mjeseci, uračunao vrijeme provedeno u pritvoru počev od 15.04.2024. godine pa do upućivanja na izdržavanje kazne, dok je u ostalom dijelu prvostepena presuda ostala neizmijenjena.

Radi svega navedenog, odlučeno kao u izreci ove presude.

Zapisničar
Živana Roić

Predsjednica vijeća
mr Božidarka Dugonjić

DNA!

1. Iskaži predmet završen.
2. Cio spis uz dopis i dovoljan broj primjeraka odluke ovog suda dostaviti Kantonalnom sudu u Tuzli.
3. Jedan primjerak odluke dostaviti Federalnom tužilaštvu u Sarajevu na broj T03 0 KTŽ 0117676 25.
3. P/O naš dio spisa a/a

Sarajevo, 15.12.2025. godine

Sudija izvjestitelj
Begić Jasmina